

Döme Barbara

A kövér angyal esete a Lélekszépítőkkal

Beigázítom az aurámat, legyen ma fekete, az slankít. Mióta elköltöztem, húsz kilót híztam. Eleinte a depresszióm miatt ettem folyamatosan, aztán meg rákaptam a mannára, ami baromira hizlal, tele van cukorral. Na, de az vesse rám az első követ, akit nem küldene padlóra, hogy meghalt.

Mióta elhunytam, sokkal jobban nézek ki, leszámítva a plusz kilókat. Megfiatalodtam, eltűntek a ráncaim. Még a húsz kiló plusszal sem lenne baj, ha nem aránytalanul jött volna fel rám. Csak altájon vastagodtam meg. A szárnyaim szép fehérek, itt-ott egy-egy ősz tincessel. De az alig észrevehető. Nem tudom, hány éves vagyok, arra sem emlékszem, mennyi voltam, amikor meghaltam. Úgy tűnik, a rossz emlékek törlődnek a memóriából, miután a Mennysországba jutunk. Jól érzem magam, csak folyton éhes vagyok, mióta fogyókúrázom. Próbálom a gondolataimat mindenféleképpen elterelni, tegnap például egész nap a Facebookon lógtam. Több órát beszélgettem egy vadidegen férfival, mire rájöttem, hogy ő a túlvilágról írogat nekem. Már mint a Mennysországhoz képest a túlvilágról, vagyis még él. Fogalmam sincs, hogyan akadhattam vele össze, ennek nem szabadna megtörténnie. De ha már megesett, jól elszórakoztattuk egymást, pikáns témákba is belementünk. Mára randit beszélünk meg. Itt fent nem szóltam, hogy lelépek, remélem, senki nem veszi majd észre ezt a pár órás kilengést. Még szerencse, hogy a halandók nem látják a szárnyaimat, így nem kell elárulnom, hogy angyal vagyok.

A kultúrház bejáratánál állok, ide beszéltem meg találkozót a facebookos pasival. A landolásom viszonylag jól sikerült. Sokat kellett gyakorolnom, eleinte mindig térdre estem, csupa sár

lett a szép fehér ruhám. Most azonban makulátlanul nézek ki. A férfi erőltette, hogy itt találkozzunk, hiába mondtam, menjünk inkább egy bárba. Gondoltam, bedobunk egy-két pohárával, aztán már minden olajozottabban megy. Mert, bár angyal vagyok, semmi jónak nem akarok az elrontója lenni. Igaz, mióta meghaltam, nem volt részem erotikus kalandokban, de azt gondolom, miért ne próbálhatnám ki, működik-e a dolog. De ő csak azt hajtogatta, jöjjetek inkább ide, mutatni szeretne valamit. Hát, most itt vagyok, egy perce írtam rá, hogy megérkeztem. Sajnos tükör nincs nálam, nem tudom megigazítani sem a hajamat, sem a sminkemet. Az angyallet egyik hátránya, hogy sem táskád, sem zsebed. A bejárati üvegajtóban próbálok megnézni magam, nem panaszkodom, a plusz kilók ellenére sem nézek ki rosszul, bár a testemet továbbra is utálok.

Már érkezik is valaki. Nyílik az ajtó, harminc év körüli fiatalember áll előttem, mosolyog. Csinosnak mondanám, és jóképűnek. Vajon öregebb vagyok nála? Nem tudom, csak remélem, hogy nem néz az anyjának. Mosolyog, megpuszil. Ok, akkor talán nincs nagy baj. Bemutatkozunk, Ervinnek hívják. Örül, hogy eljöttem, mondja, és betessékel. Keleties fűszerillat terjeng a levegőben. Talán füstölő, vagy gyertya. Hosszú lépcsősoron megyünk fel az emeletre, azt mondja, hirtelen olyan megmagyarázhatatlanul furcsa érzése támadt. Jaj, csak ki ne szúrja, hogy angyal vagyok. A szárnyaim alig férnek el a szűk lépcsőn, folyton a falhoz verődnek, remélem, nem hallja a susogó hangot. A hosszú folyosó végén lévő ajtót nyitja ki, belépünk. Legalább tíz ember bámul rám. Ő az új barátunk, mosolyog a fiatalember, a többiek tapsolnak, Isten hozott, mondja az egyikük. Megfogom Ervin karját, próbálok félrevonni. *Ez meg mi, érdeklődöm, úgy volt, hogy randizunk! Persze, válaszol, ez is randi, csak nem ketten leszünk. Ez egy olyan klub, ahol sokan szexelnek?* – szakad ki belőlem a kérdés. *Dehogy*, mondja, aztán húz a többiek közé, akik körben ülnek. Hellyel kínálnak. Nincs rossz érzésem, pedig mindig megsejtem, ha valami veszélyes dolog várható, olyankor viszket a bal szárnyam. Megpróbálok kifejezetten erre koncentrálni,

de semmi. Ervin egy meghajlított drótot vesz elő a zsebéből, azt magyarázza, hogy ez az eszköz mindenre tudja a választ. Láttam már ilyet, ezzel vizsgálta az a bolond szomszédom, hogy hol vannak a vízerek a házamban. Járt valami tanfolyamra, aztán látónak meg természetgyógyásznak hirdette magát. Az a sok hiszékeny bolond meg mind fizetett neki.

Sok szeretettel köszöntelek titeket, drága barátaim, kezdi Ervin. Örülök, hogy mind eljöttetek a Lélekszépítő Társaság programjára. Ma mindenkinek megtekintjük az auráját, és azt is megtanuljuk, hogyan tudjuk megtalálni a számunkra legideálisabb lakóhelyet. Mindenki tapsol. Egy nő feláll, azt mondja: ő már tudja, hogy Kukutyinalsón kell leélnie az életét, mert a múlt héten Ervin bemérte a szívcsakráját, meg hozzáigazította a földcsakrát, és bár eleinte sokat sírt, mert így 500 kilométer távolságra kerül a családjától, és tök egyedül lesz, de megértette, neki ez az útja. Ráadásul az eladott háza árából így 10 millió forintot a Lélekszépítők számlájára utalhatott adományként, mert ennyivel került kevesebbe az új háza Kukutyinalsón, mint a régi volt. Ervin a nőhöz lép, megöleli, és azt mondja, ez az igazi megtisztulás, ami most már látszik a nő auráján is, hiszen aranyban ragyog. Mindenki tapsol, kivéve egy idősebb asszonyt. Ervin felé fordul a meghajlított dróttal. Te hitetlen vagy, mordul rá. A pálcám rád mutatott, ami azt jelenti, nem bízol bennem és a Lélekszépítőkben. Nézd meg őt, mutat az előbb beszélő nőre, mennyivel szebb ma a lelke, mint egy hete volt. Megszabadult az állandóan károgó családjától, és a pénz terhét is levetette magáról.

Margitka, mi lesz így veled, fordul a hitetlennek titulált asszony a másik felé. Gondolj a beteg szívedre, a magas vérnyomásodra, a megműtött forgódra! Mit csinálsz majd Kukutyinalsón, egyedül, ha rosszul érzed magad? Margitka maga elé mered, Ervin újra átveszi a szót. Nézz már rá! Teljesen egészséges, hiszen az aurája is arany. Nincs szüksége ezután orvosra vagy családra, itt vagyunk neki mi, a Lélekszépítők. A te aurád viszont csupa gonoszság, jobb lenne, ha leülnél, és kivárnád a sorodat, hamarosan te is megtisztulhatsz.

Ennyi hülyeséget életemben nem hallottam még, gondolom, ez az Ervin csaló. Megpróbálom lebuktatni. *Nézd meg az én aurámat is*, mondom neki, *mostanában kicsit rosszul érzem magamat, jó lenne tudni, mi van velem. És a szívcsakráim is rendetlenkedik, nem beszélve arról, hogy a Vénuszom elcsúszott a Marstól, ami úgy tudom, hét évig tartó szerencsétlenséget jelez, vagy fekete mágiát.* Ervin szava elakad, nem gondolta, hogy szakértőt fogott ki. Legalábbis úgy tűnik, bevette azt a sok zagyvaságot, amit összehordtam, amiből tisztán látszik, csaló. Pillanat, mondja, majd becsukja a szemét, törökülésbe vágja magát, mint aki medítál. Segítsetek, mondja, hívjuk együtt az angyalokat. Na, csak ez hiányzott, gondolom. Jó lenne, ha idecsődítenék a mennybéli ismerőseimet, és lebuktatnának. Persze nem történik semmi. Hogyan is történhetne, hiszen minden parasztvakítás, amit ezek csinálnak. Már itt is vannak az angyalok, mosolyog Ervin. Csodálatos ezüstszárnyuk van, és úgy sugárzik mindegyik, majd megvakulok. Na persze, röhögök magamban, ezüst angyalok, akik ragyognak! Legfeljebb, ha beleestek a kályhafestékbe, amit egy atomerőmű mellett tároltak. Ervin ismét előveszi a meghajlított drótot a zsebéből. Pörögni kezd a kezében – nyilván ő mozgatja –, rám mutat. Gyere ide, int felém. Felállok, a szárnyaimtól nehezen férek el a többiek között. Az egyik fiú azt mondja, érezte, hogy megérintette egy angyal. Ugye, megmondtam, vigyorg Ervin. Óvatosabbnak kell lennem, gondolom, talán tényleg tudnak valamit. A kör közepén Ervin a fejemre teszi a kezét, rángatózik, mint aki transzban van. Néhány másodperc múlva a szemembe néz, és azt mondja: Szabadulj meg a terheidtől, különben sosem jutsz a Mennyországba! Ha nem követed a megtisztulási szertartást, hamarosan meghalsz, mert az anyagi javaid súlya szó szerint agyonnyom. Van nekünk egy kolostorunk, vonulj be oda, minden vagytonodat adományozd a szegényeknek. Utald át a mi számlánkra, mi majd elosztjuk köztük, teszi hozzá, mielőtt kinyithatnám a számat. Így megtisztul a szívcsakrád, az aurád, a Vénuszod pedig a helyére kerül. Most feküdj le az anyaföldre, tárd ki a karodat, csukd be a szemedet, és érezd a jótékony

változást! Éles fájdalmat érzek a combomban, valaki megszúrta egy injekciós tűvel. Egyre homályosabb minden, tompán hallom, ahogy Ervin azt mondja: na, ennek a bolond öregasszonynak is annyi. Jó, hogy a szomszédja szólt, mi a helyzet. Ez tényleg azt hiszi, hogy meghalt, és angyal lett belőle. Így legalább könnyebben ránk íratja a házát.

Nem tudom, mennyi ideig voltam eszméletlen, a kör közepén ébredék, mindenki engem bámul. Felállok, minden csupa fehér toll körülöttem. Istenem, ezek megkopasztottak, fut át az agyamon. Nem érzem a szárnyaimat, megpróbálom kitapogatni, de nem találok őket. Megcsonkítottatok, üvöltöm, levágtátok egy angyal szárnyát, ezért mind a pokolra juttok. A hatalmas fehér tollkupac alól egyszer csak előbukkan Ervin, kezében gépelt papír és golyóstoll. Írja alá, erőszakoskodik, magának már úgysem kell a ház, az angyalok a Mennyországban laknak. Mindenki röhög. *Ti bolondultatok meg, nem én, üvöltöm! Igazi angyal vagyok!*

Ervin próbálja megragadni a kezemet, de én elfutok. Rohanok, ahogy a lábam bírja, és arra gondolok, szárnyak nélkül, gyalogolva jó sokáig tart majd visszajutni a Mennyországba.